

greb ville komme for sent i forhold til EU-afstemningen.

Jeg tror ikke, det bare er uden for dette hus, at den tanke kører; jeg tror også, det er berettiget herinde, og jeg vil gerne have statsministerens kommentar til, hvordan indgrebet skal ses i forhold til den kommende EU-afstemning den 28. maj.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): (Mikrofonen afbrudt). . . adskillige gange, at den danske befolkning udmærket kan holde tingene adskilt, for de er adskilt. Det, vi har gjort i dag, er det, vi under alle omstændigheder skulle have gjort mandag, tirsdag eller onsdag i næste uge, og jeg ønsker ikke at løbe fra mit ansvar. Jeg ønsker ikke at komme i en situation, hvor folk med rette kan råbe efter regeringen: Nø! Hvorfor trækker I pinen ud? Det er der overhovedet ingen grund til.

Vi kunne se her over storebededagsferien, at vi i løbet af meget, meget kort tid ville komme i en situation på vores hospitaler rengøringsmæssigt, sundhedsmæssigt, som vi ikke kunne forsvare. Og jeg har altid ment, at når man nu engang kan se, at skibet er ved at komme i farefyldt farvand, er det om at ændre kursen, og det er præcis det, vi har gjort.

Når vi så samtidig var 100 pct. overbevist om, at hver eneste time, der kunne bruges af parterne, og vores opfordring til parterne også var brugt fuldt og helt med det sidste punktum i går, var der ikke mere tvivl i regeringens sind; så var økonomiministeren og jeg og resten af regeringen fuldstændig overbevist om, at det eneste ansvarlige var at gribe ind.

En ting til vil jeg gerne sætte streg under, og det er Nationalbankens løftede pegefinger til os i går. Jeg har prøvet det før, økonomiministeren med. Hvis der er pres på vores valutabeholdning, kan det altså ikke hjælpe, at man undlader at gøre noget af bekvemmelighedsgrunde. Så må man gøre det, der er nødvendigt, det vil sige at gribe ind og få samfundet i gang igen. Det er det, der er den samlede baggrund for det indgreb, der nu er foretaget.

Nålestiksaktioner er vi ikke meget for, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, slet ikke i en så alvorlig situation som den, vi er i.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu hr. Kristian Thulesen Dahl og derefter fire medspørgere, hr. Arne Melchior, hr.

Keld Albrechtsen, hr. Kim Behnke og fru Pia Kjærsgaard.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes altså, at statsministeren her i de første 20 minutter af spørgetimen har modsagt sig selv. På den ene side sagde statsministeren for et øjeblik siden, at fagbevægelsen har opført sig ansvarligt, og at fagbevægelsen har givet de dispensationer, der skulle til, for at tingene kunne drives optimalt i forhold til ikke at få livstruende situationer. Det sagde statsministeren for et øjeblik siden.

Hvad er det så for nogle områder, hvor statsministeren alligevel ikke mener, at der er givet tilstrækkeligt med dispensationer, der berettiger et generelt indgreb nu i forhold til at lave nogle nålestiksindgreb på nogle bestemte områder – selvfølgelig for at sikre en optimal hospitalsdrift, selvfølgelig for at sikre dyrevelfærden osv.?

Det savner jeg svar på. Der er allerede spurgt om det flere gange i denne spørgetime, men statsministeren har jo ikke med ét eneste eksempel konkretiseret en livstruende situation, som fagbevægelsen ikke har givet dispensation til, og som derfor berettiger til et generelt indgreb nu, og i øvrigt har fagbevægelsen ifølge statsministeren ellers opført sig ansvarligt.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hvorfor nøjes med at påbegynde stramajsyningen, når man kan få en helt færdig sofapude med det samme. Vi ved jo godt, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, at slutresultatet under alle omstændigheder ikke er nogle små nålestik hen ad vejen. Slutresultatet var klart for enhver. Jeg kan godt se, at det er lidt svært at leve op til et sådant ansvar, men det er ikke svært for os, når det er nødvendigt at gøre det.

Vi ved jo godt, at det ville være meget, meget kort tid, før rengøringsforholdene på hospitalerne, i plejehjemmene, på børnehaverne var uforsvarlig. Vi har set masser af billeder. Jeg behøver ikke at bruge flere argumenter.

Når vi så oven i købet var i den situation, at vi var i stand til at finde en løsning, hvor lønmodtagerne foran sig kunne se to nye feriefri-dage og tre børnefamiliefri-dage, at vi kunne forene omkostningshensynet med familiernes behov for lidt mere tid til hinanden, så var der i regeringens sind ikke mere tvivl, så måtte vi foretage det indgreb, vi har foretaget, og jeg